

До Верховного Суду України

Заявника (третьої особи): Олійника Дмитра Вячеславовича,

Позивач: Бондаренко Володимир Володимирович,

Позивач: Кличко Віталій Володимирович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація, ЄДРПОУ 22883141,
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку – тел. 2541450,
електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

Третя особа: Публічне акціонерне товариство
«Акціонерна компанія Київводоканал»,
вул. Лейпцизька, 1-а, м. Київ, 01015,
засіб зв'язку – тел. 2805757,
електронна пошта: akainaran@aguamail.kiev.ua

Третя особа: Головне управління юстиції у м. Києві,
пров. Музейний, 2-д, м. Київ, 01001,
засіб зв'язку – тел. 2705840,
електронна пошта: невідома

Третя особа: Блащук Володимир Юрійович,

у справі адміністративної юрисдикції № 2а-9480/11/2670
на ухвалу ВАСУ від 24 березня 2015 р.

ЗАЯВА ПРО ПЕРЕГЛЯД.

Ухвалою ВАСУ від 24 березня 2015 р. (провадження № К/800/60377/13) залишено без задоволення мою касаційну скаргу. Отже, цим судом залишено без змін судові рішення апеляційної інстанції, яким було скасоване судові рішення першої інстанції.

Залишаючи без змін постанову КААС від 07.11.2013 р. суд касаційної інстанції, серед іншого, погодився із таким висновком суду апеляційної інстанції:

Відповідно до підпункту 2 пункту «а» частини 1 статті 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать власні (самоврядні) повноваження встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів на побутові, комунальні (крім тарифів на теплову енергію, централізоване водопостачання та водовідведення, які

встановлюються Національною комісією регулювання ринку комунальних послуг України), транспортні та інші послуги.

Зазначена норма кореспондується з положеннями пункту 2 частини 1 статті 7 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» згідно з якою до повноважень органів місцевого самоврядування у сфері житлово-комунальних послуг належить встановлення цін/тарифів на житлово-комунальні послуги відповідно до закону.

З урахуванням зазначеного, виконавчим органом Київської міської ради (Київською міською державною адміністрацією) встановлено тарифи на житлово-комунальні послуги в межах своєї компетенції.

Судами касаційної інстанції у правовідносинах оскарження і правозастосування при розрахунках актів щодо встановлення тарифів на теплову енергію і комунальні послуги уповноваженими органами неоднаково застосовані положення **пп. 2 п. «а» ч. 1 ст. 28 Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні»**

Так, постановою ВГСУ від 04.07.2013 р. у справі № 5011-64/2345-2012 викладена наступна правова позиція:

Законом України "Про Національну комісію регулювання ринку комунальних послуг України" (набрав чинності з 22 липня 2010 року) внесено зміни до ряду законодавчих актів у сфері теплопостачання.

Зокрема, у підпункті 2 пункту "а" статті 28 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" зазначено, що до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать власні (самоврядні) повноваження із встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів на побутові, комунальні (крім тарифів на теплову енергію, централізоване водопостачання та водовідведення, які встановлюються Національною комісією регулювання ринку комунальних послуг України), транспортні та інші послуги.

Згідно з абзацом 5 пункту 2 частини першої та пунктом 4 частини першої статті 6 Закону України "Про Національну комісію регулювання ринку комунальних послуг України" ця Комісія встановлює тарифи на комунальні послуги суб'єктам природних монополій та суб'єктам господарювання на суміжних ринках, ліцензування діяльності яких здійснюється Комісією, а також визначає суб'єктів природних монополій, діяльність яких регулюється відповідно до цього Закону, та складає і веде галузеві реєстри таких суб'єктів господарювання.

ПАТ "Київенерго" є суб'єктом природних монополій у сфері теплопостачання та його включено до відповідного галузевого реєстру.

Таким чином, із 22 липня 2010 року з повноважень органів місцевого самоврядування виключено право встановлювати тарифи на теплову енергію, централізоване водопостачання і водовідведення для суб'єктів природних монополій, яким є позивач у цій справі.

Аналогічна правова позиція викладена постановою ВГСУ від 30.07.2014 р. у справі **№ 910/10577/13**, постановою ВГСУ від 30.07.2014 р. у справі **№ 5011-20/18178-2012**, постановою ВГСУ від 31.07.2013 р. у справі **№ 5011-35/4029-2012-8/533-2012**, постановою ВГСУ від 22.04.2015 р. у справі **№ 927/1559/14** та іншими.

Що стосуються судів касаційної інстанції адміністративної юрисдикції, то ухвалою ВАСУ від 03.12.2014 р. (**у ЄДРСР № 41970216**) ця ж сама норма матеріального права застосована наступним чином:

Відповідно до підпункту 2 пункту а) частини 1 статті 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать власні (самоврядні) повноваження: встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів на побутові, комунальні (крім тарифів на теплову енергію, централізоване водопостачання та водовідведення, які встановлюються Національною комісією регулювання ринку комунальних послуг України), транспортні та інші послуги.

З наведеної норми права вбачається, що встановлення тарифів на теплову енергію не відноситься до повноважень відповідача.

Встановлюючи дату 27.02.2012, з якої рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради № 725 від 11.05.11 «Про тарифи на транспортування, постачання теплової енергії та послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води, що надаються КП «Коменергосервіс» підлягає визнанню незаконним, суди виходили з того, що його дія може бути припинена тільки на майбутнє з часу ухвалення судового рішення.

Слід зазначити, якщо акт скасовується з моменту набрання ним чинності, то за загальним правилом вважається, що як юридичний факт він ніколи не виникав, що не відповідає фактичним обставинам справи.

Серед іншого, ВАСУ ухвалою від 24.03.2015 р. по даній справі послався на судові рішення у справі № 2а-9037/11/2670, стверджуючи, що станом на 13.11.2012 р. вони були чинними. Однак, в подальшому, ухвалою ВАСУ від 02.06.2015 р. (мені не направлено, а тому роздруківка з ЄДРСР надається) було виправлено описку, із правильним зазначенням дати прийняття постанови КААС 07.11.2013 р. у цій справі, що повністю спотворило висновок ухвали від 24.03.2015 р. про «чинність» станом на 07.11.2013 р. судових рішень у справі № 2а-9037/11/2670, які насправді були скасовані ухвалою ВАСУ від 27.06.2013 р. (касаційне провадження № К/9991/27630/12).

При посиланні на одні судові рішення, як нібито преюдиційні для даної справи, ВАСУ ухвалою від 24.03.2015 р. чомусь не посилався на іншу постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. № 2а-1405/06 з ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., якою визнано не законним і скасоване рішення Київради від 24.11.2005 р. № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради - Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.05 № 60 та зареєстрованими в Міністерстві юстиції України 19.05.05 за № 541/10281.

Зазначене судове рішення від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06 не було виконане, а відтак виконавців послуг ЦО (централізованого опалення), ГВ (централізованого водопостачання гарячої води і водовідведення) і ХВ (централізованого водопостачання холодної води і водовідведення), для яких встановлені тарифи оспорюваними у справі № 2а-9480/11/2670 розпорядженнями КМДА №№ 857, 858 від 31.05.2011 р. у м. Києві, юридично не існували аж до прийняття Закону України № 1198-VII «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення розрахунків за енергоносії», що набрав чинності 26.04.2014 р. Отже, відповідач КМДА оспорюваними нормативно-правовими актами встановив тарифи для розрахунків з населенням для юридично неіснуючих у місті Києві виконавців послуг ЦО, ГВ і ХВ.

Таким чином, у одних випадках, що наведені вище, суди касаційних інстанцій господарської та адміністративної юрисдикції дійшли одностайного висновку про відсутність у органів місцевого самоврядування (КМДА, зокрема) з 22 липня 2010 р. повноважень встановлювати тарифи на комунальні послуги для природних монополій (виконавців послуг), а у даній справі № 2а-9480/11/2670 – про наявність такого права для природних монополій, які взагалі не є виконавцями послуг, **що є прикладом неоднакового застосування пп. 2 п. «а» ч. 1 ст. 28 Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні».**

Сумнівним також у даній справі є й правова кваліфікація судами апеляційної і касаційної інстанцій органу/посадової особи, що видавав оспорювані акти, з огляду на те, що Попов О. П. ніколи не був обраною особою органу місцевого самоврядування, а Київрадою VI скликання власного виконавчого органу на базі КМДА не утворювалося, що встановлено постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 21.03.2014 р. у справі №

2а-118/11 (2а/761/4/14), в якій ухвалою від 04.04.2014 р. виправлено описку і яка залишена без змін ухвалою КААС від 10.07.2014 р., а також факту державної реєстрації цих розпоряджень, тобто видання їх місцевим органом виконавчої влади, на які положення Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» не поширюються.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 242-243 КАС України,

ПРОШУ:

ухвалу Вищого адміністративного суду України від 24 березня 2015 р., постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 07 листопада 2013 р. скасувати, залишивши у силі постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 31 жовтня 2011 р.

Додатки: *копії заяви про перегляд (6 прим. для сторін); завірена копія ухвали ВАСУ від 24.03.2015 р. і ухвала від 02.06.2015 р. (з ЄДРСР), копія постанови КААС від 07.11.2013 р. у справі № 2а-9480/11/2670 і судові рішення по справах, на які міститься посилання (з ЄДРСР); ухвала ВАСУ від 27.06.2013 р. у справі № 2а-9037/11/2670 (з ЄДРСР), постанова Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. № 2а-1405/06 з ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., квитанція судового збору (для суду).*

12 червня 2015 р.

/Заявник Олійник Д. В./